

Arrest

nr. 337 243 van 5 december 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 september 2025.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Gaza afkomstig te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 april 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 16 oktober 2023. Haar Griekse verblijfvergunning is geldig tot en met 15 oktober 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 6 januari 2029 (Zie “Cedoca, aanvraag derde landen” in het administratief dossier).

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden. Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101). Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij brengt naar voor dat ze een ontsteking heeft aan haar linkerhand (verklaring dvz, vraag 29). Ze stelt verschillende operaties gehad te hebben in België en problemen te hebben met haar vingers. Ze verklaart ook dat ze pijnstillers neemt (NPO, p.5). De verzoekende partij legt verschillende documenten neer die haar medische problemen aan haar hand kunnen aantonen. Uit deze documenten blijkt dat ze verschillende onderzoeken heeft ondergaan en dat de verzoekende partij pijn heeft en een verminderde mobiliteit aan haar vingers.

Er kan echter niet uit blijken dat de verzoekende partij omwille van deze problemen niet in staat is om zelfstandig in haar levensonderhoud te voorzien waardoor ze niet aantoonbaar dat ze bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Uit deze documenten kan ook niet blijken dat haar medische aandoeningen belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand zeer moeilijk of niet in Griekenland zal kunnen werken of beroep zal kunnen doen op sociale bijstand. Ook blijkt niet dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e). Wat betreft haar verklaring dat ze nood heeft aan psychologische bijstand (NPO, p.15), legt ze geen documenten neer die haar mentale toestand zouden kunnen staven. Er kan dan ook niet blijken dat ze effectief nood heeft aan psychologische hulp. De verzoekende partij brengt ook geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen medische zorgen zou kunnen bekomen. Uit haar verklaringen blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk medische zorgen heeft bekomen in Griekenland. Uit haar verklaringen blijkt dat ze in totaal 10 keer naar het ziekenhuis is gegaan waarvan 6 keer na het verkrijgen van haar verblijfsdocumenten (NPO, p.20). Hieruit blijkt dus geenszins dat haar medische zorgen in Griekenland werden ontzegd. De verzoekende partij stelt geen AMKA of AFM te hebben aangevraagd in Griekenland daar ze geen intentie had om in Griekenland te blijven. Hieruit blijkt dus dat de verzoekende partij omwille van haar eigen nalaten niet over deze documenten beschikt. Los van het feit dat ze niet over een AMKA of AFM beschikt, blijkt niet uit de algemene landeninformatie dat de verzoekende partij bijzondere problemen zou ondervinden bij het verkrijgen van een AMKA, noch toont de verzoekende partij aan dat ze geen AMKA zou kunnen bekomen in Griekenland. Bovendien blijkt uit de objectieve landeninformatie dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland, en in afwachting van haar AMKA, niet verstoken zal zijn van gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat zij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: "If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription" (UNHCR Greece, "Living In Greece – Access to healthcare", beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49, 50-51). Ngo's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p.50). In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg en sociale bescherming, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen. Bovendien hebben personen die internationale bescherming genieten, recht op een ziektekostenverzekering onder de voorwaarden die de wet aan Griekse burgers stelt. Het komt de verzoekende partij toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij haar rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en zij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. De verzoekende partij slaagt hier echter niet in. De verzoekende partij toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, dit mogelijks met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 22 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in Griekenland heeft ingediend. Ze werd erkend als vluchteling op 16 oktober 2023. Haar Griekse verblijfvergunning is geldig tot en met 15 oktober 2026. Haar Griekse reisdocumenten zijn geldig tot en met 6 januari 2029 (Zie "Cedoca, aanvraag derde landen" in het administratief dossier). Het verstrijken van de geldigheid van deze verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij niet aangetoond. Zij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten daar ze op heden over een geldige verblijfsvergunning beschikt. De verzoekende partij verklaart dat haar Griekse verblijfsdocumenten werden gestolen in België (verklaring dvz, vraag 23). De verzoekende partij toont echter niet aan, noch blijkt dit uit de landeninformatie, dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen duplicaat van haar verblijfsvergunning kan aanvragen. Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die

geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoekende partij niet langer in het bezit zou zijn van haar geprinte verblijfsvergunning, blijkt hieruit dan ook niet dat zij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

6. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen geenszins blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. De verzoekende partij had geenszins enige intentie om een duurzaam verblijf in Griekenland uit te bouwen. Ze verklaart dat reeds bij haar vertrek uit Gaza België haar einddoel was (NPO, p.15). Dit gebrek aan intentie blijkt ook uit haar zeer korte verblijf in Griekenland als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. De verzoekende partij verklaart dat ze 10 dagen na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning Griekenland heeft verlaten (NPO, p.19). Dit blijkt ook uit haar verklaring dat ze haar Griekse verblijfsvergunning verkreeg na 25 januari 2024 (NPO, p.17) en Griekenland heeft verlaten op 10 februari 2024 (verklaring dvz, vraag 33). Uit een dergelijk kort verblijf kan de verzoekende partij onmogelijk haar conclusies trekken omtrent de toegang tot huisvesting, tewerkstelling en taallessen. Wat betreft haar huisvesting heeft de verzoekende partij geen inspanningen geleverd om huisvesting te zoeken. Ze verklaart één keer naar een immokantoor te zijn gegaan maar voor de rest geen inspanningen te hebben geleverd om huisvesting te vinden (NPO, p.21). Ze heeft geen beroep gedaan op de Griekse overheid of enige andere organisatie om huisvesting te vinden (NPO, p.21). Het is echter de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze bescherming heeft gegeven. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Wat betreft haar zoektocht naar werk heeft ze verschillende jobs uitgeoefend zoals het kuisen van een supermarkt, tafels kuisen in een restaurant, werken in een klerenwinkel, goederen verplaatsen en laden en lossen. Ze verklaart deze jobs gevonden te hebben door te zwerven (NPO, p.19). Ze verklaart op geen enkel moment officieel gewerkt te hebben daar ze geen verblijfskaart had (NPO, p.19). Na het verkrijgen van haar verblijfskaart is ze echter na tien dagen vertrokken waardoor ze geen tijd had om legale tewerkstelling te vinden (NPO, p.19). Hieruit kan dus geenszins blijken dat ze enige moeite heeft gedaan om op een legale manier werk te vinden en op deze manier een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen. Ze heeft ook geen inspanningen geleverd om haar integratie in de Griekse samenleving te vereenvoudigen door bijvoorbeeld de Griekse taal te leren. Ze verklaart geen taallessen in Griekenland te hebben gevolgd en ze verklaart ook geen enkele inspanning te hebben geleverd om de Griekse taal te leren (NPO, p.18). Er kan tenslotte nog op gewezen dat haar gebrek aan intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen blijkt uit het feit dat ze geen AMKA of AFM heeft aangevraagd in Griekenland daar ze niet in Griekenland wou blijven (NPO, p.18). Zij maakt dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij buiten haar eigen wil om in de onmogelijkheid was om haar rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonde. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. In de mate dat ze verwijst naar een slechte behandeling door de Griekse autoriteiten toen ze nog een verzoeker om internationale bescherming was, dient te worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, tijd en context. Deze zijn op heden niet meer representatief voor haar daar ze een begunstigde van internationale bescherming is en niet langer een verzoeker om internationale bescherming. Aan deze status zijn de nodige rechten en verplichtingen verbonden en het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om deze rechten af te dwingen. Waar ze tijdens haar verklaringen verwijst naar het feit dat ze een enkele keer van haar vrijheid is beroofd toen ze in het kraakpand verbleef (NPO, p.21), kan uit haar verklaringen niet blijken dat deze vrijheidsberoving een daad is van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Waar de verzoekende partij verklaart te zijn aangevallen in Griekenland maakt ze niet aannemelijk dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten. Ze stelt naar de politie te zijn geweest maar dat deze haar zeiden dat ze de regio diende te verlaten (vragenlijst cgvs, vraag 5). Ze legt echter geen enkel moment een document neer van haar klacht bij de politie waardoor dit een blote bewering betreft die op geen enkel moment wordt gestaafd. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze zich tot een ander politiebureau heeft gewend om klacht in te dienen of enige inspanningen heeft geleverd om het gebrekkig handelen van de politie aan te kaarten. Ze maakt dan ook niet aannemelijk dat de bescherming van de Griekse autoriteiten niet langer effectief of doeltreffend is. De verwijzing naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State alsook naar voorgaande rechtspraak van de Raad is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielpcedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen. De verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de situatie in Gaza is niet dienstig in deze procedure aangezien de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in

Griekenland beoordeeld wordt. Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollèges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Bovendien brengt hij geen bewijzen bij dat hij naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen enige stappen heeft ondernomen om de bescherming van de Griekse autoriteiten in te roepen. Verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

7. Waar de verzoekende partij naar voor brengt in het verzoekschrift dat ze geen bescherming geniet tegen refoulement in Griekenland, dient er op gewezen dat zij niet aantoonst dat ze op heden niet meer over een internationale beschermingsstatus beschikt in Griekenland en ook niet aantoonst dat de bescherming daar niet effectief is. Ze brengt geen elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat ze bij een terugkeer naar Griekenland geen bescherming zou genieten tegen refoulement en teruggestuurd zou worden naar haar regio van herkomst.

8. Wat de opmerking van de verzoekende partij betreft dat de redelijke termijn duidelijk werd overschreden door de lange duurtijd van de procedure wijst de Raad erop dat de overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg heeft dat het verzoek om internationale bescherming moet worden ingewilligd. Geen enkele wettelijke bepaling of beginsel laat toe een vreemdeling als vluchteling te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat haar verzoek niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geen voordeel kan halen uit dit onderdeel van het middel, zodat het onontvankelijk is bij gebrek aan belang. Overigens toont de verzoekende partij niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu zij ruimer de gelegenheid heeft gekregen om haar vluchtrelaas van bewijsstukken te voorzien.

9. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij laat verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

11. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermágt dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 oktober 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP legt een aanvullende nota neer met heel recente info inzake de situatie in Griekenland, een nieuw RSA-rapport van 30 sept. 2025, waarbij ze verwijst naar cijfers voor het eerste semester van 2025, heel specifiek naar de cijfers betreffende de hernieuwing van ADET's en de problematiek van de te overleven termijn zonder deze documenten, ze wijst op de statistieken gepubliceerd op pag. 40. Het probleem stelt zich bij uitstek voor de terugkeerders uit andere Europese landen waarbij er geen actieve ADET meer is. Eind juli 2025 waren er 6452 vragen hangende, waarvan het grootste deel vanwege asielinstanties, waarbij 1500 aanvragen die reeds meer dan een jaar hangende waren. Dat betekent een 25% kans volgens dit rapport dat de aanvraag meer dan 1 jaar zal duren. Dit bevestigt minstens het AIDA-rapport van sept. '25 waarbij de situatie in 2024 werd beschouwd en gesteld werd dat het hernieuwen van de ADET gemiddeld 6 maand bedroeg, weliswaar een gemiddeld verkorte periode maar toch ook bevestiging dat de situatie voor terugkeerders verslechterde. Dit RSA-rapport bevestigt deze verslechterende situatie met alle consequenties van dit probleem voor hen die niet (langer) over een ADET beschikken. Dit kadert ze in de door VwP niet-gerespecteerde voorziene behandeltermijn van 15 dagen gezien de verkorte procedure, met alle dramatische gevolgen bij terugkeer. Ze hekelt dat de Raad het CGVS in deze visie steunt. Ze kadert dit evenzeer in het ADET-gelinkte probleem inzake de (al dan niet geldigheid van) AMKA en AFM-documenten: dit wordt geenszins onderzocht door het CGVS. Hierbij hekelt ze eveneens de stelling van het CGVS dat het

bezit van een zgnde vluchtelingenkaart toch de toegang tot haar rechten zou openhouden, maar dit wordt geenszins bevestigd door het RSA-rapport.

In casu wijst ze erop dat het CGVS meer dan 1 jaar deed om een beslissing inzake haar VIB te nemen, wat volgens haar laattijdig is. Ze is UNRWA-erkend, heeft een vrouw en dochter in Gaza.

Ze wijst verder op haar aanvullende nota met update van de situatie inzake de genocide en het recente zgnde staak-het-vuren dat reeds van beide zijden werd geschonden (zoals de wederrechtelijke executies door Hamas, de weigering van toegang van de hulpgoederen of nog de meer dan 100 doden door Israël als wraak de dood van een Israëliisch soldaat). Zelf heeft ze ooit Gaza verlaten omwille van problemen met Hamas. Dit alles gaat om een problematiek waarbij ze meteen erkend had moeten worden bij een ontvankelijk verklaring van haar VIB, quod non i.c.

VzP werd erkend in okt. '23 in Griekenland en qua gezinshereniging is de situatie in Griekenland parallel aan de regeling in België, zijnde te doen binnen de periode van een jaar, een gezinshereniging die belangrijk is voor haar psychisch welzijn. Bovendien is ze in Griekenland gewond geraakt, hiervoor werd ze, behalve wat ontsmet, niet verzorgd. België dient deze bijzondere kwetsbaarheid te onderzoeken, want ze loopt het risico op onmenselijke behandeling, dat staat vast. Ze volhardt in de middelen. Tot slot wijst ze erop dat het haar broer was die haar ticket kocht om naar België te komen, evenzeer een bewijs van haar niet-zelfredzaamheid.

En ze stelt dat het geenszins haar bedoeling was in Griekenland te blijven, België was haar doel en hierdoor heeft ze bewust niet de gezinshereniging gevraagd in Griekenland. Ze laat nog haar wonde zien en het litteken door een aanval in Griekenland. Inmiddels is ze hier al 16 maand aan het (snel gevonden) werk."

4.2. Ter terechtzitting van 2 oktober 2025 legt verzoekende partij een aanvullende nota neer, getiteld: "Aanvullende nota / pleitnota situatie Palestijnen – bescherming in Griekenland – HvJU 18 06 24 – Gaza – UNRWA – genocide". Verzoekende partij kaart aan de hand van allerhande recente landeninformatie, waaronder recente van AIDA van september 2025, de algemene situatie van statushouders in Griekenland aan. Verder bevat de aanvullende nota het volgende onderdeel: "Verzoekende partij wil in dat verband eveneens wijzen op een recent arrest van het Hof van Justitie inzake de situatie van de Palestijnen en UNRWA met name: ARREST VAN HET HOF (Vierde kamer) dd. 13 juni 2024 Ophouden van de bescherming of bijstand van de UNRWA – Artikel 4 – Algemene situatie in een sector van het werkgebied van de UNRWA – Individuele beoordeling van de relevante elementen – Richtlijn 2013/32/EU – Artikel 40-Volgend verzoek om internationale bescherming – Nieuwe elementen – Elementen die reeds in de definitieve beslissing over het vorige verzoek zijn onderzocht" in de zaak C-563/22, SN en LN tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, bestuursrechter in eerste aanleg Sofia, Bulgarije)". Verzoekende partij maakt vervolgens gewag van het volgende: "Palestijnen: een sociale groep met een bijzondere kwetsbaarheid". Ze stelt dat ondergeschikt, zo luidt het, minstens ze meent dat aangetoond wordt dat zij wel degelijk in een situatie van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen, in hoofdorde omdat ze behoort tot de kwetsbare sociale groep van Palestijnen en ondergeschikt en bijkomend omwille van haar individuele en persoonlijke kwetsbaarheden. Ze voegt hieraan toe: "Dat verzoeker naar analogie verwijst naar het arrest van ARREST VAN HET HOF van Justitie (Derde kamer) dd. 4 oktober 2024 In de gevoegde zaken C-608/22 en C-609/22, AH (C-608/22) en FN (C-609/22) tegen Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl. Dat in dit arrest de vraag of de situatie van elke Afghaanse vrouw afzonderlijk diende bekeken te worden gesteld werd, waarop het Hof negatief antwoordde. Dat verzoeker meent dat bij de beoordeling van zijn situatie, zowel tegenover Griekenland, als tegenover Palestina rekening gehouden kan worden met de lering van dit arrest: (...)". Verzoekende partij wil in dit verband, zo luidt het voorts, ook verwijzen naar een moeilijke psychische situatie die eveneens samenhangt met de situatie in Gaza. Ze wil in dit verband het verslag van Ulysse bijvoegen waaruit blijkt dat de Palestijnen van Gaza geacht moeten worden een psychologische impact te ondervinden van datgene wat gebeurt in Gaza. Volgens verzoekende partij moet hierbij rekening worden gehouden met de evoluerende situatie in Gaza en ze wijst ook op de mogelijkheid voor het CGVS om verzoekers van internationale bescherming aan een psychologisch onderzoek te onderwerpen. Verzoekende partij meent dat haar psychische kwetsbaarheid dan ook aangenomen dient te worden. Ze volhardt dat ze niet kan terugkeren naar Griekenland omdat de levensomstandigheden voor statushouders er mensoeterend zijn en de commissaris-generaal dus haar verzoek ontvankelijk moet verklaren in overeenstemming met artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet. Ze vraagt haar verzoek ontvankelijk te verklaren en gegrond te verklaren en haar de status van vluchteling, minstens subsidiaire bescherming toe te kennen. Een volgend onderdeel in de aanvullende nota handelt over "de analyse tegenover het land van herkomst" waarbij ze verwijst naar en citeert uit "Het arrest van het Hof van Justitie (Grote Kamer) van 18 juni 2024 – Zaak C – 735/22 QY / Bondsrepubliek Duitsland". De nota gaat verder in op "de situatie van verzoekende partij tegenover zijn land van herkomst : Palestina", waarbij verzoekende partij onder meer aanvoert dat er in het dossier voldoende elementen zijn om haar nood aan bescherming gegrond te verklaren, zodanig dat een annulatie en terugzending naar het CGVS voor verder onderzoek niet nodig zijn. Het wordt niet betwist en kan niet betwist worden dat zij afkomstig is uit Palestina en ze wil onderstrepen dat ze UNRWA-vluchteling is, zo luidt het, en hieraan wordt toegevoegd dat verzoekende partij dan ook van rechtswege dient erkend te worden overeenkomstig artikel 1 D, § 2 van het Vluchtelingenverdrag aangezien er evidente redenen zijn waarom zij niet kan terugkeren naar het gebied

waarin UNRWA actief is. Er is volgens verzoekende partij aanleiding om haar te erkennen als vluchteling zonder dat een onderzoek in de zin van artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag nodig is. Ze is van mening dat het duidelijk is dat de elementen die ze aanvoert aantonen dat ze beschermd dient te worden, zelfs indien haar UNRWA-status alsnog betwist zou worden. Verzoekende partij benadrukt dat ze Palestijn is. Ze merkt op dat de situatie van open oorlog met Israël niet alleen van algemene kennis is, zodanig dat de Raad ermee rekening kan houden, en stelt dat ze algemene informatie bijbrengt waaruit de oorlogssituatie blijkt. Ze wijst ook op algemene informatie betreffende de onmogelijkheid voor het UNRWA om haar missie uit te voeren en stelt dat dit eveneens een belangrijke impact heeft op het algemeen leven en derhalve ook op diegenen die niet onder UNRWA ressorteren. Verder beklemt toont ze dat het leven in Gaza onmogelijk is en er op dit ogenblik meer en meer stemmen opgaan om te bevestigen dat de situatie in Gaza op dit ogenblik een genocide is. Het gewoon leven in Gaza blijkt bovendien toxisch. Volgens verzoekende partij moest vastgesteld worden dat de onmogelijkheid voor het UNRWA om haar taak uit te voeren, en voor zover de hoedanigheid van UNRWA-vluchteling niet zou betwist worden, er aanleiding is om haar van rechtswege te erkennen op grond van de Conventie van Genève. Zelfs in het geval de hoedanigheid van UNRWA-vluchteling zou betwist worden, is er aanleiding om verzoekende partij bescherming toe te kennen, gelet op de algemene situatie in haar land van herkomst, aldus verzoekende partij die hieraan toevoegt dat er in het dossier geen enkele tegenindicatie is. Volgens verzoekende partij kan de Raad ook zonder onderzoeksbevoegdheid perfect op basis van de elementen waarover hij beschikt tot een besluit komen zonder dat bijkomend onderzoek noodzakelijk is. Ze verwijst hiervoor naar enkele arresten van de Raad. *In casu* wordt niet betwist dat verzoekende partij afkomstig is uit Palestina, waardoor er aanleiding is haar te erkennen als vluchteling minstens haar subsidiaire bescherming toe te kennen, aldus verzoekende partij die de Raad met respect vraagt, zo luidt de nota, om de bevoegdheid uit te oefenen om een beslissing ten gronde te nemen. Voor het overige volhardt verzoekende partij in haar verzoekschrift en eventuele eerdere nota's.

5. Verzoekende partij brengt met voormeld betoog ter terechtzitting en de bij aanvullende nota aangevoerde elementen, in zoverre deze "nieuw" zijn (zie volgend punt), geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 september 2025.

5.1. In zoverre de in de aanvullende nota aangehaalde informatie, elementen en argumenten dateren van voor het verzoekschrift en pas voor de eerste maal bijgebracht worden bij aanvullende nota, worden deze uit de debatten geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder aangebracht kunnen worden bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet als en kunnen, net als evenmin de vraag tot horen, niet (dienstig) worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. Aanvullende nota's dienen niet om hiaten in het verzoekschrift op te vullen.

De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is immers niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In zoverre verzoekende partij in haar aanvullende nota informatie, elementen en/of argumenten aanbrengt die zij al eerder in het verzoekschrift had kunnen aanhalen maar dat niet heeft gedaan en die dus niet "nieuw" zijn, wordt hier aldus niet (dieper) op ingegaan. Dit is o.a. het geval wat betreft het onderdeel "*Betreffende de analyse tegenover het land van herkomst*" van de aanvullende nota, daar dit in het verzoekschrift had kunnen worden ingeroepen, wat evenwel niet het geval is.

Bovendien is de situatie in verzoekende partij haar land van herkomst/land van gewoonlijk verblijf Palestina, alsook derhalve de situatie in Gaza en het al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA, niet dienstig hier gelet op de internationale bescherming die zij in Griekenland geniet en waarvan verzoekende partij niet aantoonst dat deze niet langer effectief of toereikend is. Om die reden wordt hierop niet verder ingegaan. Elke argumentatie hierover van verzoekende partij is niet dienstig.

5.2. Algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland

De nieuwe, nog niet eerder bijgebrachte recente informatie van 2025 inzake de situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland, waaronder het verslag van AIDA van september 2025, bevestigt de zeer moeilijke situatie van Griekse statushouders waarop reeds werd gewezen in voormelde beschikking.

In zijn beschikking erkent de Raad dat uit de eerder bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

De kernvraag is of de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe informatie in haar aanvullende nota('s), waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen uiteengezet in de beschikking.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstrekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder.

In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland ("Communication on the status of migration management in mainland Greece", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic

rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p. 236-239).

Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstrekt. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken,

september 2024, p. 19-20; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asiendienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, 18 september 2025, p.236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie *infra*) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA.

("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van

Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 253-257; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47 753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een Helios Junior programma opgestart. HELIOS+ en Helios Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (ngo's) of Griekse afdelingen van internationale ngo's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook Helios Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "the European way of life", en vorming in sociale vaardigheden;

- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (Kéntro Ensomátosis Metanastón, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het Helios+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asieldienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigden zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving; (ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA); (iii) registratietermijn: begunstigden moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigden zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland ("COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior", 17 september 2025, Cedoca, p. 2-12; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30; "Communication on the status of migration management in mainland Greece", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 12-13).

Helios Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven ("COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior", 17 september 2025, Cedoca, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt.

("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbeplooiing, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. ("Communication on the status of migration management in mainland Greece", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 14-15).

Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigten van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders *de facto* worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze *de facto*-uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet

lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28; "Country Report: Greece. Update 2025", AIDA/ECRE, september 2025, p. 265).

Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL van maart 2025, p. 35).

Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-51).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken ("Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare

gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", september 2024, p. 49-51; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 209, 266-268).

Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

Recente cijfers van RSA betreffende de eerste helft van 2025 maken melding van vertragingen op grote schaal met lange wachttijden. Eind juni 2025 bedroeg het aantal lopende aanvragen voor verlenging van verblijfsvergunningen voor vluchtelingen en houders van subsidiaire bescherming 6.452. Hiervan waren 1048 aanvragen al meer dan 6 maanden aanhangig, terwijl meer dan 1.500 verlengingen van verblijfsvergunningen al meer dan een jaar in behandeling zijn.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239; "Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning ("Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. "Alkyoni II") kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asiendienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij *de facto* in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; "Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland", Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19; "Country Report: Greece. Update 2024", AIDA/ECRE, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in Helios+ te garanderen ("Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights", RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; "Communication on the status of migration management in mainland Greece", Europese Commissie, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland in principe via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. ("Recognised Refugees

2025. Access to documents and socio-economic rights”, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36; “Country Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238, 260-261).

Recente informatie van RSA van 30 september 2025 vermeldt dat er een toename is van terugkeer naar Griekenland van andere EU – lidstaten en in het bijzonder van Duitsland en Zwitserland die samen bijna 3000 van de 3279 verzoeken tot readmissie van begunstigden van internationale bescherming aan Griekenland overmaakten in de eerste helft van dit jaar. Evenwel zijn er grote wettelijke en praktische obstakels wat betreft de toegang tot documenten en basis socio-economische rechten. Een kritiek punt is de langdurige vertraging in de vernieuwing van identificatiedocumenten van begunstigden van internationale bescherming, waardoor een groot aantal statushouders in preciaire situaties belanden door het gebrek aan een geldige verblijfsvergunning (ADET), nodig om toegang te hebben tot basisrechten en diensten.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de Greek Council for Refugees (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (“Country Report: Greece. Update 2024”, AIDA/ECRE, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Besluit

Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel “wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling” (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse

autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen.

Het komt verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat zij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

Ofschoon de door de verzoekende partij per aanvullende nota aangebrachte informatie actueler is dan en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus, net als het met het ter zitting zeer uitgebreid aankaarten en aanklagen van de situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland, niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

5.3. Persoonlijke situatie van verzoekende partij als Grieks statushouder

In de beschikking van 9 september 2025 wordt uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aantoonde dat ze persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekende partij slaagt er niet in om hierop een ander licht te werpen. Ze brengt geen concrete en dienstige elementen bij die anders doen besluiten.

Aan verzoekende partij werd in Griekenland op 16 oktober 2023 de vluchtelingenstatus toegekend.

Ze kreeg er een Griekse verblijfsvergunning (ADET) die nog geruime tijd geldig is, met name tot en met 15 oktober 2026.

Tien dagen later al na het verkrijgen van haar ADET verliet verzoekende partij Griekenland, zoals ze eerder zelf uitdrukkelijk verklaarde waarbij ze aangaf dat reeds bij haar vertrek uit Gaza België haar einddoel/eindbestemming was, hetgeen ze ter zitting opnieuw expliciet verklaart.

Wat betreft de in het verzoekschrift en de aanvullende nota alsook ter zitting zeer ruim en uitgebreid aangehaalde problematiek inzake de lange duurtijd voor het vernieuwen/verlengen van de ADET, werd er in de beschikking al op gewezen dat verzoekende partij hier niet dienstig naar kan verwijzen aangezien haar verblijfsvergunning dus nog zeer lange tijd geldig is. De door verzoekende partij opnieuw aangehaalde argumentatie dat het probleem zich bij uitstek stelt voor de terugkeerders uit andere Europese landen waarbij er geen actieve ADET meer is, is hier dan ook niet aan de orde. Dit is immers in haar persoonlijke situatie niet het geval.

Bovendien blijkt dat verzoekende partij hoe dan ook dus zeer goed op de hoogte is van die problematiek, die zij maanden geleden dus al in haar verzoekschrift van begin mei 2025 voor het eerst bij de Raad aankaartte. Aangezien haar ADET nog tot en met 15 oktober 2026 geldig is, waarvan verzoekende partij zich zeer bewust blijkt en waarbij redelijkerwijze kan en mag worden aangenomen dat die datum waarop de geldigheid van haar ADET verstrijkt in haar geheugen zit en die bovendien hoe dan ook op het stuk zelf kan worden nagegaan wanneer ze in de vorm van een duplicaat terug er fysiek van in het bezit zal zijn, wordt aangenomen dat verzoekende partij zelf tijdig de benodigde stappen zal ondernemen ter verlenging/vernieuwing ervan. De verantwoordelijkheid hiervoor ligt geheel bij verzoekende partij zelf. Het is de verantwoordelijkheid van iedere houder van de Griekse verblijfsvergunning en ruimer andere documenten om zelf tijdig de geldigheid ervan na te gaan en de nodige stappen te zetten om het te laten vernieuwen/verlengen. Uit niets blijkt en ze toont niet aan dat ze haar ADET in de toekomst niet zal kunnen laten verlengen/vernieuwen.

Betreffende het argument ter zitting van verzoekende partij dat het ADET-gelinkte probleem inzake de (al dan niet geldigheid van) AMKA en AFM-documenten niet wordt onderzocht door het CGVS, wordt erop gewezen dat het CGVS in deze heeft voldaan aan de bewijslast nu uit de door de commissaris-generaal verstrekte gegevens blijkt dat verzoekende partij reeds internationale bescherming in een andere EU-lidstaat geniet (artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet), en het (vervolgens) aan verzoekende partij zelf persoonlijk toekomt om, zo zij de actualiteit of effectiviteit van die bescherming ter discussie stelt, aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)).

Wat betreft de dienaangaande door het Hof van Justitie bepaalde bewijslast, herneemt de Raad volgende grond van de beschikking: *“In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”* Zoals ook eerder al werd vastgesteld, weerlegt verzoekende partij dat vermoeden niet.

Voor het overige wordt wat de AMKA en/of AFM betreft verwezen naar hetgeen hierover eerder in de beschikking werd opgemerkt, en wordt herhaald en beklemtoond dat verzoekende partij zelf verklaart dat ze geen AMKA of AFM in Griekenland heeft gevraagd daar ze geen intentie had om in Griekenland te blijven. Verzoekende partij laat geheel na hetgeen in dit verband eerder werd vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen. Zoals eerder werd opgemerkt, blijkt uit haar verklaringen en gedragingen geenszins de benodigde inspanningen om zich als statushouder in Griekenland te integreren en er haar rechten en voordelen te laten gelden, doch integendeel.

Verzoekende partij toont geen bijzondere kwetsbaarheid in het licht van de al ruim aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof van Justitie aan. Dit werd reeds vastgesteld en toegelicht in de beschikking, en verzoekende partij laat na concrete elementen bij te brengen die anders doen oordelen. Waar verzoekende partij ter zitting het feit dat de procedure (aanvraag) gezinshereniging in Griekenland het eerste jaar na de toekenning van internationale bescherming dient te worden ingediend, linkt aan haar psychisch welzijn, wordt

herhaald dat verzoekende partij niet enig bewijs neerlegt van psychologische problemen, laat staan van dergelijke problemen met (grote) invloed op haar dagdagelijks zelfstandig handelen en het in haar levensonderhoud voorzien. Verzoekende partij geeft daarentegen zelf ter zitting uitdrukkelijk aan dat ze inmiddels al ruim 16 maanden aan het werk is in België, wat erop wijst dat zij zelfstandig, zelfredzaam en ondernemend is.

Overigens was het verzoekende partij haar eigen persoonlijke keuze om Griekenland al zo snel binnen het jaar, en zelfs al na 2 weken na het verkrijgen van de benodigde Griekse (verblijfs- en reisdocumenten), te verlaten en kan ze dienaangaande bezwaarlijk ernstig de Belgische asielinstanties een langere duur van haar procedure verzoek om internationale bescherming verwijten. Verzoekende partij koos er ook heel bewust voor, zo stelt ze zelf ter zitting, geen gezinshereniging te hebben gevraagd in Griekenland omdat het van in het begin al, ook toen ze nog in Gaza verbleef en er vluchtte, haar bedoeling was om naar België te komen. Voorts wordt niet betwist dat de situatie in Gaza een psychologische impact kan hebben op verzoekende partij, doch uit niets kan blijken dat verzoekende partij heden persoonlijk psychische problemen ondervindt, laat staan dat deze haar zelfstandig functioneren beïnvloeden.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting opwerpt dat België haar bijzondere kwetsbaarheid dient te onderzoeken, lijkt ze eraan voorbij te gaan dat het persoonlijk haarzelf toekomt om concrete elementen hiertoe aan te reiken. Benadrukt wordt dat verzoekende partij die in België een verzoek om internationale bescherming indient, dergelijke internationale bescherming al in een andere lidstaat van de Europese Unie geniet, met name Griekenland.

Het Hof van Justitie bracht in zijn al eerder aangehaalde rechtspraak in dit verband in herinnering dat *“het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak). (...) Het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten is in het Unierecht van wezenlijk belang, aangezien het de mogelijkheid biedt om een ruimte zonder binnengrenzen te verwezenlijken en in stand te houden. Meer in het bijzonder vereist het beginsel van wederzijds vertrouwen, met name wat de ruimte van vrijheid, veiligheid en recht betreft, dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (arrest van heden, Jawo, C 163/17, punt 81 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”* (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., § 83-84.)

Waar verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat ze in Griekenland gewond geraakte en hiervoor weliswaar wat ontsmet werd, maar niet verzorgd, herhaalt de Raad dat verzoekende partij blijkens haar eerdere eigen verklaringen wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg in Griekenland, zowel voor als na het verkrijgen van internationale bescherming. Bovendien, nergens blijkt uit dat zo zij in de periode van 10 dagen dat ze nog in Griekenland is gebleven na het krijgen van haar ADET, een periode waarbinnen zij blijkens haar eerdere verklaringen 6 keer naar het ziekenhuis is gegaan, ergens melding zou hebben gedaan van het feit dat zij haar verzorging niet voldoende vond. Dat het niet mogelijk zou zijn geweest om dit er aan te kaarten/klagen, terwijl ze op 10 dagen tijd na het verkrijgen van de ADET 6 keer naar het ziekenhuis in Griekenland kon gaan, toont verzoekende partij op generlei wijze aan.

Wat betreft het feit dat verzoekende partij, die op zitting een wonde laat zien en een litteken dat ze eraan zou hebben overgehouden, in Griekenland het slachtoffer werd van een aanval, verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de beschikking wordt opgemerkt waarbij wordt vastgesteld dat ze niet aannemelijk maakt dat ze geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Griekse autoriteiten en dat deze niet effectief of doeltreffend zou zijn.

Waar zij ter zitting stelt dat zij, door de lange duur van de procedure in België, inmiddels bijna twee jaar uit Griekenland weg is waardoor zij geen toegang meer heeft tot hulpverlening in Griekenland. De verzoekende partij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het haar eigen beslissing was om Griekenland te verlaten zo'n drie maanden nadat zij daar internationale bescherming heeft verkregen. Zij erkent zelf dat er gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar zij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om haar leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt haar huidige betoog dat zij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de

verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl de verzoekende partij zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die haar in Griekenland ter beschikking stonden.

Voorts verklaarde verzoekende partij zelf uitdrukkelijk dat door Griekenland al zo snel te verlaten ze geen tijd had om er legale tewerkstelling te vinden. Ze gaf ook zelf expliciet aan geen enkele inspanning te hebben gedaan om er de Griekse taal te leren. Afgezien van 1 bezoek aan een immokantoor deed verzoekende partij geen inspanningen om in Griekenland huisvesting te vinden.

Verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen geven, zoals in de beschikking al werd aangegeven, geen blijk van een intentie om een duurzaam leven en een toekomst in Griekenland uit te bouwen. Integendeel, zo geeft verzoekende partij, en ook opnieuw ter zitting, zelf aan dat dit nooit haar bedoeling was. Ze toont hiermee evenwel geenszins aan dat zij als statushouder in Griekenland haar rechten er niet zou kunnen laten gelden. Hiertoe is vereist dat men dit dan ook effectief probeert, hetgeen verzoekende partij dus heeft nagelaten aangezien ze zo snel als mogelijk naar België wilde reizen. Aangezien ze niet in Griekenland wou blijven, heeft ze er ook geen AMKA of AFM-kaart aangevraagd, zo liet verzoekende partij eerder tijdens het gehoor op het CGVS noteren. Het algemeen betoog ter zitting over de geldigheid van AMKA en AFM-documenten is hier dan ook niet aan de orde, gelet op dat nalaten van verzoekende partij dat ze louter aan zichzelf kan toeschrijven en (ver)wijten. Daarenboven blijkt uit objectieve informatie dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoekende partij *in casu*, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19-20: *“Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”*). Dit fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, september 2024, p. 19). Toen de verzoekende partij in Griekenland was, had zij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee zij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Verder toont de verzoekende partij niet aan dat zij bij terugkeer de procedure om de afgifte van zijn AMKA te bekomen, niet zou kunnen voltooien. Wat betreft de activering van haar AMKA maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en zij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA. *In casu* heeft de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van haar zelfredzaamheid en autonomie en die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Waar verzoekende partij ter zitting erop wijst dat het haar broer was die haar ticket kocht om naar België te komen en dit evenzeer een bewijs is van haar niet-zelfredzaamheid, wordt erop gewezen dat verzoekende partij in februari 2024 oftewel inmiddels ruim een jaar en acht maanden geleden Griekenland richting België heeft verlaten. Hoe hieruit heden kan blijken dat verzoekende partij niet zelfredzaam zou zijn, wordt niet toegelicht noch aannemelijk gemaakt door verzoekende partij. Bovendien geeft verzoekende partij ter zitting zelf aan dat ze in België snel werk vond en al 16 maanden hier aan het werk is, hetgeen van een grote zelfredzaamheid, zelfstandigheid en ondernemendheid getuigt.

Aangezien verzoekende partij nog lange tijd over een geldig Griekse (verblijfs)document beschikt, is de vraag of zij over een netwerk beschikt, hetgeen overigens het geval is gelet op voormelde broer waarover ze spreekt, niet aan de orde/dienstig.

5.4. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst/land van gewoonlijk verblijf dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is haar argumentatie in de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota en haar verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, niet dienstig. *In casu* ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

Om voormelde reden zijn de veelvuldige verwijzingen ter zitting en in de aanvullende nota naar de situatie in Gaza en ruimer Palestina, Hamas en genocide en het feit dat verzoekende partij UNRWA erkend is, niet dienstig. Aan verzoekende partij werd immers internationale bescherming toegekend in Griekenland,

waardoor haar huidig beschermingsverzoek in België louter en alleen ten aanzien van Griekenland wordt onderzocht en beoordeeld. De situatie in Palestina en Gaza is om die reden hier niet aan de orde. Deze doet er hier niet toe. Dat verzoekende partij graag met haar vrouw en kind zou samenleven die nog in Gaza verblijven, is volkomen begrijpelijk, waarvoor voor het overige naar hetgeen hoger over de procedure gezinshereniging in Griekenland wordt verwezen. Verzoekende partij toont hiermee niet aan dat haar situatie in Griekenland een was van of dat bij een terugkeer een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geschetst door het HvJ dreigt.

5.5. Verder wordt er nog op gewezen dat een vraag tot horen niet dienstig kan worden aangewend om nieuwe middelen/argumenten aan te voeren. Om die reden is het betoog ter terechtzitting aangaande de door verwerende partij niet-gerespecteerde voorziene behandeltermijn van 15 dagen gezien de verkorte procedure, *in casu* niet ontvankelijk en laattijdig.

Nog daargelaten dat er hier geen sprake is van een verkorte procedure, waarbij redelijkerwijze kan worden verwacht dat tenminste de raadvrouw van verzoekende partij hiervan op de hoogte zou zijn, betreft het voorgaande een nieuw middel tegen de bestreden beslissing. Verzoekende partij haalde dit immers niet (eerder) aan in het verzoekschrift, ofschoon zij hiertoe de mogelijkheid had en het verzoekschrift, dat nochtans 54 pagina's telt en dus al zeer uitgebreid is, net daartoe dient en het instrument bij uitstek is om zulk verweer op te werpen. De vraag tot horen biedt de betrokkene geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Dat verzoekende partij voormelde argumentatie pas voor het eerst op zitting aanbrengt, is aldus laattijdig gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften, zoals *in casu*, aanmoedigen.

6. Bijgevolg wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Derhalve brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend vijftientwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS